

1. Άρης (=) en Έρμης (=)

Έρμης: Dag Άρης, ik heb je al lang niet meer gezien! Hoe komt dat?

Άρης: Sorry, ik schaam mij te veel om nog op de Όλυμποσberg (=) te komen. Iedereen is boos op mij.

Έρμης: Oei, wat is er gebeurd?

Άρης: Weet je dat dan nog niet? Waar heb jij gezeten?

Έρμης: Ik ben nooit thuis! Ik maak vele reizen om boodschappen over te brengen. Maar kom, vertel! Ik ben benieuwd.

Άρης: Oke dan, je weet dat Άφροδιτη (=) en ik elkaar heel leuk vinden?

Έρμης: Ja, dat is overduidelijk. Je hebt toch niets met haar gedaan? Je weet toch dat ze getrouwd is met Ηφαιστος (=)?

Άρης: Ja dat weet ik ... op een avond is het uit de hand gelopen. We hebben gezoend. Iemand heeft dat doorverteld aan Ηφαιστος die natuurlijk heel boos werd. In plaats van binnen te stormen en mij weg te sturen, bedacht hij een list. Hij maakte een groot en stevig metalen net. Dat net hing hij boven ons geheime plekje. De volgende keer dat we daar afspraken, liet hij het net vallen. Άφροδιτη en ik konden niet meer bewegen, muurvast zat dat net om ons. Dan riep Ηφαιστος alle goden bijeen en kwamen ze ons uitlachen.

Έρμης: Maar Άρης toch, dat komt ervan als je er met iemand anders geliefde vandoor gaat.

Άρης: Ja ja, ik weet het, na die avond ben ik van de Όλυμποσberg vertrokken en sindsdien zwerf ik maar wat rond.

Έρμης: Je moet je niet schamen! De goden zijn het waarschijnlijk al lang vergeten. Kom terug mee naar huis met mij!

2. Ἀθηνᾶ (=) en Ποσειδῶν (=)

Ἀθηνᾶ : Zie je die grote stad daar?

Ποσειδῶν: Ja? Wat is er van?

Ἀθηνᾶ: De inwoners zoeken nog een naam voor hun stad en ze roepen alle goden aan om beschermgod te worden. De stad krijgt dan de naam van die beschermgod.

Ποσειδῶν: Echt? Ik zou heel graag een stad in mijn bezit hebben die net zo groot en prachtig is als ikzelf. Die grote stad is dus perfect! Ze ligt aan de kust, dus dichtbij mijn terrein, de oceaan. De inwoners hebben bovendien ook veel paarden om over land verre tochten te maken. Die stad is dus echt op mijn lijf geschreven.

Ἀθηνᾶ: Niets van! IK heb de stad als eerste opgemerkt, de stad is dus van mij! Ze moet mijn naam dragen!. De stad ligt bovendien op een zeer goede, strategische plek. Én er lopen heel veel filosofen rond, die zelfs hun eigen filosofenscholen stichten. Daarom past die stad perfect bij mij!

Ποσειδῶν: Goed, we hebben allebei een punt, dus mogen de inwoners van de stad zelf hun beschermgod kiezen. Ik stel voor dat we allebei een geschenk geven aan de inwoners van de stad. Zij mogen dan kiezen welk cadeau het best bij hen past. Die god krijgt de stad. Afgesproken?

Ἀθηνᾶ: Goed! Wat geef jij?

Ποσειδῶν: Wel, ik sla met mijn drietand op de ἀκροπολις (=) en kijk, er ontstaat een prachtige fontein met zeewater. Mensen zullen van overal komen om die te bewonderen en om er water uit te halen.

Ἀθηνᾶ: Zeewater? Wat zijn ze daar nu mee? Nee, ik stamp met mijn voet op de ἀκροπολις, en kijk! Daar groeit een prachtige olijfboom. De olijven kunnen de inwoners opeten, maar ze kunnen er ook heerlijke olijfolie van maken. Kijk hoe gelukkig de mensen zijn met mijn cadeau! Dat betekent dat ik gewonnen heb. De stad zal vanaf nu Ἀθηνᾶ (=) heten! Deze olijfboom zal mijn teken van bescherming, vrede en rijkdom zijn.

3. Ἡφαιστος (=) en Ζεὺς (=) + Ἀθηνᾶ (=)

Ἡφαιστος: Wat zijn uw bevelen, Ζεὺς? Je vroeg naar me, dus hier ben ik. Met mijn scherpe bijl die in één slag een steen kan splijten. Precies zoals je had gevraagd.

Ζεὺς: Wel, dat is goed, Ἡφαιστος. Kap mijn hoofd in tweeën, alsjeblieft?

Ἡφαιστος: Denk je dat ik gek ben misschien? – Serieus nu, wat kan ik voor je doen?

Ζεὺς: Wat ik daarnet zei: hak mijn schedel in twee. Nu, als je niet wil luisteren, zal mijn wraak zoet zijn. Dat zou niet de eerste keer zijn. Kom, een goedgemikte slag en snel. Ik heb al last van geboorteweëën. Mijn hersenen zijn een warboel en ze doen pijn!

Ἡφαιστος: Denk goed na, Ζεὺς. De gevolgen kunnen heel erg zijn. Mijn bijl is scherp.

Ζεὺς: Sla er op los en wees niet bang! Ik weet wat ik doe.

Ἡφαιστος: Hm. Ik vind het een slecht idee. Maar iedereen moet jouw bevelen gehoorzamen, jouw wil is wet! (*hij slaat*). Maar ... wat vind ik hier? Een meisje? In volledige wapenuitrusting: met helm, schild en speren! Ik maak geen grapjes, Ζεὺς. Het is Ἀθηνᾶ (=). Ik begrijp dat je boos werd en pijn had, dit grote meisje groeide in je hersenen!

Ze is ook superactief! Kijk, ze danst zelfs met haar schild en speren. Ze is ook heel mooi en is in een paar minuten een volwassen vrouw geworden. Wow, haar grijze ogen zien er zelfs onder deze helm prachtig uit. Ζεὺς, krijg ik haar als beloning? Ik heb er toch voor gezorgd dat zij kon geboren worden?

Ζεὺς: Onmogelijk! Ze zal nooit een man hebben.

Ἡφαιστος: Maar dat is alles wat ik wil: vanaf nu zorg ik voor haar.

Ζεὺς: Wel, als je denkt dat het zo gemakkelijk is. Ik ben er zeker van dat het een hopeloze zaak is.

4. **Ἡφαιστος** (=) en **Ἀπολλων** (=)

Ἡφαιστος: Heb je baby Ἑρμης (=) al gezien, Ἀπολλων? Zo'n mooi klein wezentje, met een prachtige glimlach. Het wordt vast een schatje, dat zie je zo.

Ἀπολλων: Die baby, een schatje? Helemaal niet, het is een ettertje!

Ἡφαιστος: Waarom, wat voor schade zou hij kunnen aanrichten? Hij is nog maar pas geboren.

Ἀπολλων: Vraag het maar aan Ποσειδων. Want weet je wat baby Ἑρμης heeft gedaan? Hij stal zijn drietand. Of vraag het aan Ἄρης (=)! De oorlogsgod was verbaasd toen zijn zwaard verdwenen was. De dief? Baby Ἑρμης! En dan vergeet ik mezelf nog: mijn pijlen en boog zijn ook nergens meer te bespeuren.

Ἡφαιστος: Nee, dat kan niet. Die baby een dief? Hij kan amper stappen. Hij zit nog in de luiers.

Ἀπολλων: Ach, je zult het wel ontdekken, Ἡφαιστος, als hij eens bij jou op bezoek komt.

Ἡφαιστος: Dat is hij al geweest.

Ἀπολλων: En? Zijn al je gereedschappen nog veilig opgeborgen? Ontbreekt er niets?

Ἡφαιστος: Natuurlijk niet.

Ἀπολλων: Tel toch nog maar eens na.

Ἡφαιστος: Bij Ζεϋς (= , = "Mijn god")! Waar is mijn nijptang?

Ἀπολλων: Die zul je wel tussen de luiers van Ἑρμης vinden.

Ἡφαιστος: Kan die baby dan zo snel stelen? Hij moet sowieso geoefend hebben in de buik van zijn mama.

Ἀπολλων: Gisteren daagde hij Ἑρως (=) uit voor een wedstrijdje op hielen lopen. Ἑρμης (=) won en mocht op het podium staan. Ἀφροδιτη (=) was bloemenmeisje. Nog voordat het applaus voorbij was, greep hij zijn kans om tijdens de overwinningkussen de gordel van Ἀφροδιτη te stelen! Ζεϋς begon te lachen, maar dat duurde niet lang: zijn scepter was verdwenen. Je raadt nooit wie de dief was! Als de bliksem niet te zwaar was geweest, zou hij die ook gestolen hebben.

Ἡφαιστος: Dat kind heeft dieventalent, als ik je goed begrijp.

Ἀπολλων: Dieventalent, ja – en muzikaal talent ook.

Ἡφαιστος: Hoe weet je dat?

Ἀπολλων: Hij vond ergens een dode schildpad en maakte er een muziekinstrument van. Zijn μητηρ (=) Μαια (=) vertelde dat hij zelfs 's nachts niet te stoppen is. Hij blijft niet op de Ὀλυμποσberg (=), maar gaat naar de Onderwereld. Zonder twijfel om ook daar te stelen. Hoe hij naar de onderwereld gaat? Hij draagt vleugels en heeft een zelfgemaakte toverstok.

Ἡφαιστος: Ik ga toch maar eens langs bij hem! Misschien vind ik mijn bijl toch terug in zijn luiers!

5. Ἀφροδίτη (=) en Ἄρτεμις (=

Ἀφροδίτη: Ἄρτεμις, wat is er?

Ἄρτεμις: Mijn ἀδελφος (=), Ἀπολλων, heeft mij verraden. Door zijn schuld ben ik mijn grote geliefde Ὠριων (=) kwijt.

Ἀφροδίτη: Wat is er gebeurd? Wat heeft hij dan gedaan?

Ἄρτεμις: Vroeger gingen Ἀπολλων en ik dag in dag uit samen jagen. Tot ik een jongen leerde kennen. Ik had nochtans gezworen om nooit een vriendje te krijgen, maar ik werd verliefd op hem. En vlinders in je buik kan je niet tegenhouden!

Ἀφροδίτη: Oh super! De liefde is toch zo mooi!

Ἄρτεμις: Nee helemaal niet “super”, Ἀπολλων (=), mijn ἀδελφος, werd jaloers omdat ik niet meer zo veel met hem ging gaan jagen, maar mijn tijd ook met die jongen doorbracht. Daarom bedacht Ἀπολλων een plan. Hij toverde een schorpioen zo groot als een leeuw en stuurde die op Ὠριων af. Ὠριων werd natuurlijk bang en vluchtte weg. Hij sprong zelfs in de zee om weg te zwemmen. Daarna nam Ἀπολλων mij mee naar het strand en daagde mij uit om een pijl af te schieten op een klein stipje in de zee.

Ἀφροδίτη: Oh nee, meisje toch.. en je wist natuurlijk niet dat dat stipje je geliefde was?

Ἄρτεμις: Nee ik had niets door... De volgende dag zag ik Ὠριων op het strand liggen, levensloos (= dood).

Ἀφροδίτη: Weet je wat je moet doen om het goed te maken? Maak van Ὠριων een sterrenbeeld aan de hemel.

Ἄρτεμις: Wat een goed idee! Zo kan ik hem altijd zien en is hij altijd een beetje bij mij!